

3. Treba li članak 49. stavak 3. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da omogućuje da se na počinitelje kažnjivog djela iz članka 313-6-2 Kaznenog zakonika, uvedenog francuskim Zakonom od 12. ožujka 2012. primijene novčane kazne u iznosu predviđenom tim člankom, odnosno u iznosu od 15 000 eura a, u slučaju ponavljanja kažnjivog djela, 30 000 eura, uzimajući u obzir, s jedne strane, restriktivnu prirodu mjerodavnih propisa i, s druge strane, lakoću kažnjivih djela?
4. Treba li načelo pravne sigurnosti koje je Sud Europske unije utvrdio kao opće načelo prava Europske unije i članak 49. stavak 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima kojim se propisuje načelo zakonitosti kaznenih djela i kazni tumačiti na način da dopuštaju zadržavanje na snazi članka 1. francuskog Zakona od 27. lipnja 1919. koji, s jedne strane, ne omogućuje zainteresiranim osobama da znaju odnose li se njihova prodaja ili ustupanje na subvencioniranu ili povlaštenu ulaznicu iako ta okolnost dovodi do njihove kaznene odgovornosti i, s druge strane, ne omogućuje osobama da točno znaju kolika se kazna može izreći, s obzirom na to da je ta kazna izražena u starim francima pri čemu se izričito ne upućuje na primjenjive odredbe?
5. Treba li načelo pravne sigurnosti koje je Sud Europske unije utvrdio kao opće načelo prava Europske unije i članak 49. stavak 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima kojim se propisuje načelo zakonitosti kaznenih djela i kazni tumačiti na način da im se protivi primjena članka 313-6-2 francuskog Kaznenog zakonika koji dovodi do nesigurnosti kod osobe koja izlaže ili osigurava sredstva u svrhu prodaje ulaznica za manifestaciju ili događanje, pri čemu ta osoba ne može znati je li prodavatelj pribavio odobrenje producenta, organizatora ili nositelja prava na održavanje, iako pojam organizatora nije jasno određen u primjenjivim odredbama?
6. Doprinosi li članak 313-6-2 francuskog Kaznenog zakonika povećanju razine zaštite potrošača, koja se zahtijeva pravom Unije i propisuje člankom 38. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, jer ta kaznenopravna odredba omogućuje borbu protiv toga da neovlašteni posrednici špekuliraju ulaznicama?
7. Protivi li se zabrana, uvedena člankom 313-6-2 Kaznenog zakonika, da osoba koja nije organizator ili producent događanja ili koja nije dobila njegovo odobrenje preprodaje ulaznice, načelu uspostavljanja tržišnog natjecanja propisanom pravom Unije (članci 101. do 109. UFEU-a)?
8. Dodjeljuje li se člankom 313-6-2 Kaznenog zakona isključivo pravo organizatorima događanja koje se protivi članku 106. stavku 1. UFEU-a u dijelu u kojem se njime tim organizatorima daje monopol nad prodajom njihovih ulaznica?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 24. ožujka 2023. uputio Sąd Apelacyjny w Warszawie (Poljska) –
S. S.A./C. sp. z o.o.**

(Predmet C-197/23, S.)

(2023/C 252/19)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: S. S.A.

Tuženik: C. sp. z o.o.

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 2., članak 6. stavke 1. i 3. te članak 19. stavak 1. drugi podstavak Ugovora o Europskoj uniji u vezi s člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da neovisni, nepristrani i zakonom prethodno ustanovljeni sud koji osigurava djelotvornu pravnu zaštitu nije prvostupanjski sud države članice Europske unije u čijem sastavu sjedna sudac pojedinac tog suda koji je određen za odlučivanje u predmetu uslijed teške povrede nacionalnih odredbi koje se odnose na dodjelu predmeta kao i na određivanje i izmjenu sastava suda?

2. Treba li članak 2., članak 6. stavke 1. i 3., članak 19. stavak 1. drugi podstavak Ugovora o Europskoj uniji u vezi s člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da im se protivi primjena odredbi nacionalnog prava, kao što je članak 55. stavak 4. druga rečenica Ustave z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Zakon od 27. srpnja 2001. o organizaciji redovnih sudova) (pročišćeni tekst, Dz.U. iz 2020., poz. 2072., kako je izmijenjen) u vezi s člankom 8. Ustave z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Zakon od 20. prosinca 2019. o izmjeni Zakona o organizaciji redovnih sudova, Zakona o Vrhovnom sudu i određenih drugih zakona) (Dz.U. iz 2020., poz. 190.), u dijelu u kojem se njima zabranjuje drugostupanjskom sudu da na temelju članka 379. točke 4. Ustave z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Zakon od 17. studenoga 1964. – Zakonik o građanskom postupku) (pročišćeni tekst, Dz.U. iz 2021., poz. 1805., kako je izmijenjen) utvrdi ništavost postupka pred nacionalnim prvostupanjskim sudom u predmetu koji je pokrenut pred tim sudom zbog toga što se sastav suda protivi zakonu, sud je u neodgovarajućem sastavu ili osoba koja je njegov član nije ovlaštena ili nadležna za odlučivanje, kao pravnu sankciju kojom se osigurava djelotvorna pravna zaštita u slučaju određivanja suca za odlučivanje u predmetu uslijed teške povrede nacionalnih odredbi koje se odnose na dodjelu predmeta kao i na određivanje i izmjenu sastava suda?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. ožujka 2023. uputio Tribunalul București (Rumunjska) –
Engie România SA/Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei**

(Predmet C-205/23, Engie România)

(2023/C 252/20)

Jezik postupka: rumunjski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunalul București

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Engie România SA

Druga stranka u žalbenom postupku: Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei

Prethodna pitanja

1. Može li navodna povreda obveze transparentnosti koju opskrbljivači prirodnim plinom imaju prema kupcima iz kategorije kućanstvo, koja je prenesena u nacionalno zakonodavstvo u kojem se smatra upravnim prekršajem (*contravenția*), također navesti nadležno nacionalno tijelo na to da opskrbljivaču prirodnim plinom odredi obvezu da u odnosima s potrošačima primjenjuje cijenu određenu u upravnom postupku kojom se ne uzima u obzir načelo slobodnog formiranja cijena na tržištu prirodnog plina koje je utvrđeno odredbama članka 3. stavka 1. Direktive 2009/73/EZ o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište prirodnog plina i stavljanju izvan snage Direktive 2003/55/EZ ⁽¹⁾?
2. Može li se činjenica da su opskrbljivača prirodnim plinom sankcionirali i tijelo za zaštitu potrošača i regulatorno tijelo za energiju sastavljanjem dvaju zasebnih zapisnika o upravnom prekršaju kojima se opskrbljivaču određuju iste mjere (udvostručavanje upravnih akata o određivanju mjera) smatrati opravdanim ograničenjem načela *ne bis in idem* u smislu odredbi članka 52. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, odnosno povređuje li se time to načelo?

Poštuje li se načelo proporcionalnosti takvom kumulacijom akata kojima različita tijela na temelju istih činjenica određuju iste mjere?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/73/CE Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište prirodnog plina i stavljanju van snage Direktive 2003/55/EZ (SL 2009., L 211., str. 94.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 12., svezak 5., str. 39.)